

ВЕРЕСЕНЬ

Понеділок

Мабуть, мама дуже пишається тим, що минулого року змусила мене вести записник, бо тепер вона пішла й купила ще один.

Але пам'ятаєте, як я казав, що коли якийсь придурок застукає мене з книжкою, на якій написано «щоденник», то він усе не так зрозуміє? Саме це сьогодні й трапилося.

Тепер, коли Родрик знає, що в мене новий записник, мені треба пилькувати й ніде його не показувати. Кілька тижнів тому Родрикові трапив до рук мій ПОПЕРЕДНІЙ записник, і це була катастрофа. Навіть не просить мене про ЦЕ розповідати.

Навіть без проблем із Родриком, літо мені випало доволі нікчемне.

Ми з родиною нікуди не їздили, нічого цікавого не робили, і все через тата. Він знову змусив мене ходити на плавання і вирішив зробити все, щоб я цього року не пропустив жодних змагань.

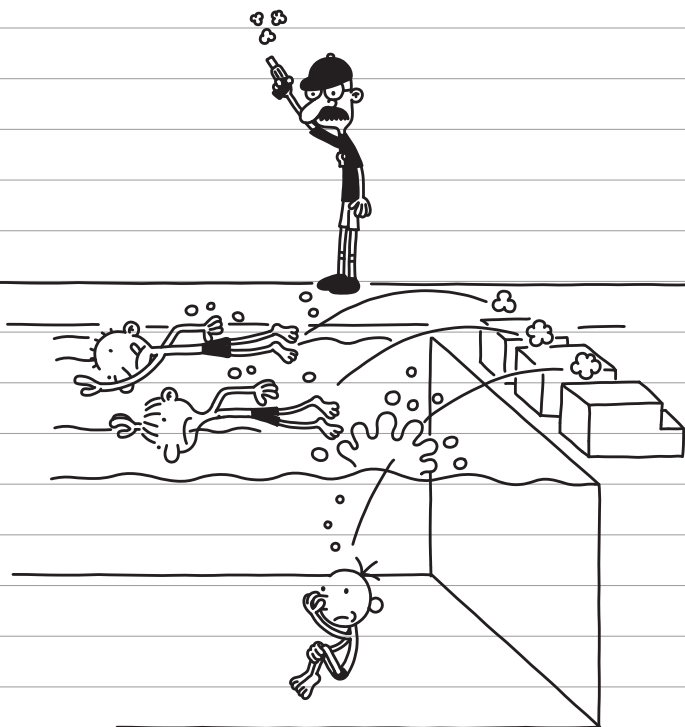

Тато чомусь вирішив, що мені судилося стати видатним плавцем, тож щоліта він змушує мене ходити на тренування.

Кілька років тому, на моїх перших змаганнях,
тато сказав, що коли суддя вистрілить
зі стартового пістолета, я повинен пірнути
й почати пливти.

Він НЕ СКАЗАВ, що стартувий пістолет стріляє
ХОЛОСТИМИ набоями.

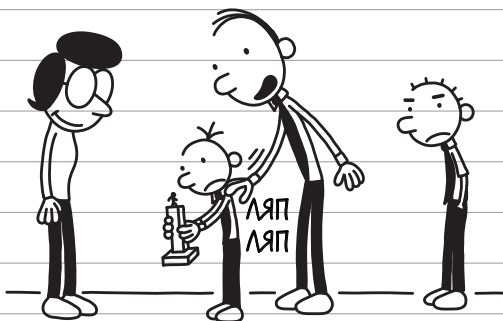
Тому я набагато більше переймався тим, куди
полетить куля, аніж хто стане переможцем.

Навіть після того, як тато пояснив мені ідею стартового пістолета, я однаково залишався найгіршим плавцем у команді.

Зате на урочистому обіді наприкінці літа я таки отримав нагороду за «Найкращий прогрес». Але це тільки тому, що свій останній заплив я подолав на десять хвилин швидше, ніж перший.

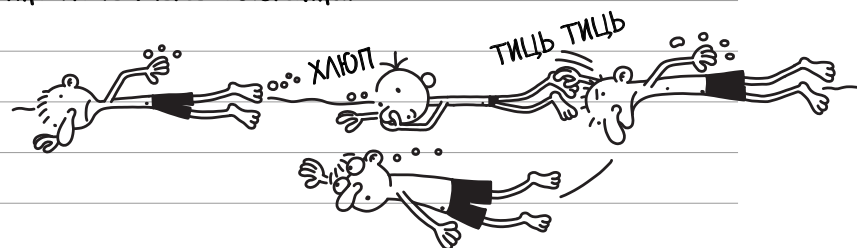
Тож тато, мабуть, і досі чекає, коли ж мій потенціал розкриється повністю.

Плавання з багатьох причин ще гірше за середню школу.

Перш за все, треба бути в басейні о 7:30 зоранку, а вода завжди просто КРИЖАНА.

По-друге, нас усіх заганяють на дві доріжки,
тож за мою спиною завжди є хтось швидший,
хто хоче мене обігнати.

Ми мусили тупитися на двох доріжках, тому що
в басейні в той час ще проводилися заняття
з Водного Джазу.

Я навіть намагався умовити тата, щоб він
дозволив мені ходити на Водний Джаз замість
плавання, але він не піддався.

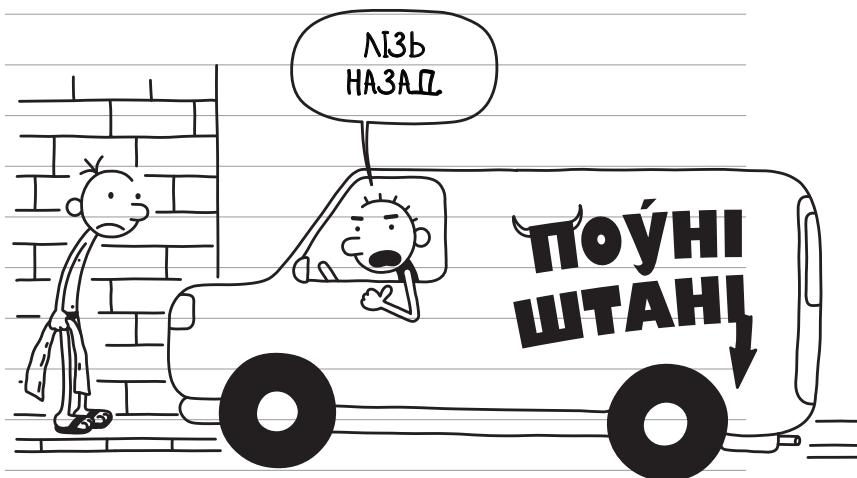
Цього літа тренер уперше дозволив нам взяти плавальні шорти, а не ті куценькі плавки для змагань. Але мама сказала, що успадковані від Родрика купальні плавки «ідеально підійдуть».

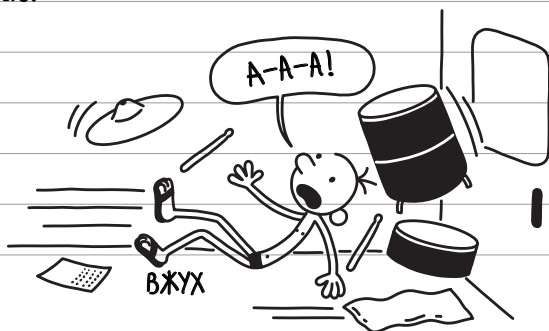
Після плавання Родрик підбирав мене на своєму бусику. Мамі саянула дожевільна думка, що коли ми з Родриком будемо щодня «спілкуватися» дорогою додому, то станемо менше сваритися. Але насправді все вийшло тільки гірше.

Родрик завжди запізнювався на півгодини.

І він не дозволяв мені сидіти спереду. Казав, що хлорована вода пороз'їдає йому сидіння, хоч тому бусові вже років п'ятнадцять.

У Родриковому бусі позаду немає сидінь, тож мені доводилося моститися серед інструментів його групи. І щоразу, як бусик зупинявся, я молився, щоб мені не відбило голову одним із Родрикових барабанів.

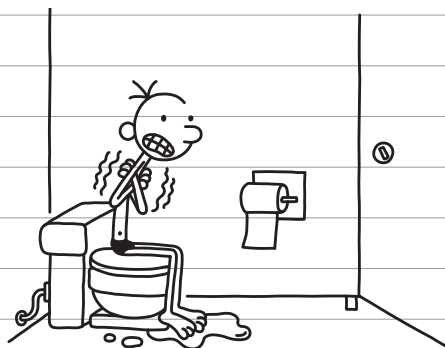

Закінчилося тим, що замість чекати на Родрика, я йшов додому пішки. Мені здалося, що краще пройти дві милі, аніж отримати в тому бусі черепно-мозкову травму.

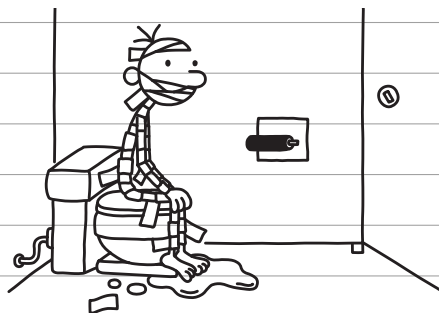
Минуло півліта, і плавання мені набридло остаточно. Тож я придумав трюк, щоб пропускати заняття.

Я пропливав кілька доріжок, а потім питав у тренера дозволу вийти до вбиральні. А тоді просто ховався в роздягальні до кінця заняття.

Єдина проблема полягала в тому, що в хлопчачій вбиральні було градусів п'ять, тобто навіть ХОЛОДНІШЕ, ніж у басейні.

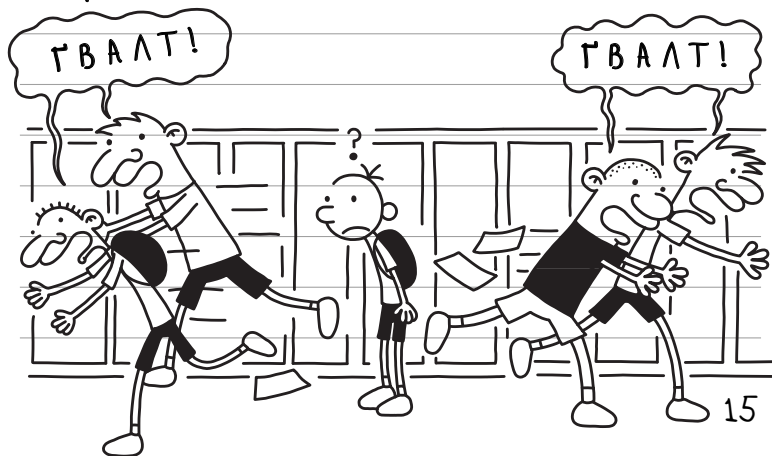
Мені довелося обмотуватися туалетним папером, щоб не сконтати від переохолодження.

Отак і пролетів для мене добрий шмат літніх канікул. І тому я не можу дочекатися, коли вже знову піду до школи.

Вівторок

Коли я прийшов сьогодні до школи, усі навколо поводитися якось дивно, і я навіть одразу не зрозумів, що з ними всіма не так.

А тоді згадав: з минулого року у мене залишився Сирний дотик. Він передався мені в останній тиждень занять, і за літо я ГЕТЬ про нього забув.

Халепа з тим Сирним дотиком така, що він залишається з тобою, поки ти не передаси його комусь іншому. Але ніхто не наближався до мене менш як на десять метрів, тож стало ясно, що мені доведеться жити з Сирним дотиком увесь рік.

На щастя, я застав у класі для самостійних занять новенького на ім'я Джеремі Піндл, тож проблему було вирішено.

Сьогодні в нас перший урок — алгебра, і вчитель посадив мене поруч із Алексом Арудою, найрозумнішим хлопцем класу.

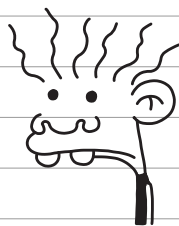
У Алекса просто СУПЕРлегко списувати, бо він завжди швидко вправляється з контрольними й кладе свій аркуш на підлогу. Тому навіть якщо я опинюся в скруті, можна покластися на те, що Алекс мене виручить.

Дітей, чиї імена починаються на перші літери алфавіту, більшість учителів викликає частіше, і тому вони виростають найрозумнішими.

Хтось може вважати, що це неправда, але якщо ви зайдете до моєї школи, я вам доведу.

АЛЕКС АРУДА

КРИСТОФЕР ЦИГЕЛЬ

Я можу назвати лише одного хлопця, що порушив правило першої літери, і це Пітер Фетегер. Пітер був найкращим учнем аж до п'ятого класу.